

Ledarskap – konsten att transcendera frustration

Mina mycket älskade vänner, jag välkomnar er med gudomliga välsignelser. Det ger mig den djupaste glädje att återigen hjälpa er i er stora strävan att nå tryggheten, friden och extasen i er innersta själ: källan till allt liv, källan till allt varande. Vi är samlade för det väldiga syftet att föra in en ny dynamisk kraft och ett nytt enhetligt medvetande i detta rike av materia och dualitet. Betydelsen av detta, vad gäller evolutionen liksom vad gäller er egen utveckling, kan inte mätas i mänskliga begrepp. Jag kan endast om och om igen be er att tona in på den djupare meningen som finns i er väg och i det samhälle som ni är i färd med att skapa. Känn betydelsen av denna strävan.

Vi talar ständigt om vikten av att öppna upp, att ge upp era försvar, er sköra hårdhet som ni tror att ni skyddar er med. I det öppna, sårbara tillståndet är ni rädda för smärtan i negativa upplevelser som kan komma till er utifrån. Ni inser samtidigt också att även skönhet, kärlek, sanning och visdom kan tas in utifrån och att så länge era försvar är intakta, förhindrar ni er även att ta in dessa. Detta förklarar varför ni ofta upplever att livet eller människor faktiskt ger er de bästa och mest efterlängtrade gåvorna, men ni finner er oförmögna att ta in dem.

Att öppna upp fungerar dock i två riktningar – inte bara gentemot den yttre världen. När du öppnar dig, gör du det också möjligt att släppa ut det som kommer från de djupaste nivåerna i det inre. Eftersom negativiteten i sig utgör ett mer subtilt skyddslager som skymmer ditt inre väsens fullkomlighet, måste den först komma till ytan. Men bortom den, kan och kommer den mest positiva, kreativa verklighet som du *är* att träda fram när du förbinder dig till att vara helt öppen och oförsvarad.

Ni antar felaktigt att man i detta öppna tillstånd inte kan skydda sig mot att bli utnyttjad. Ingenting kunde vara längre från sanningen. Först när ditt högre jag är verksamt, när du är fri från själviska syften, själviska inställningar, när du är sann gentemot din inneboende integritet och anständighet, när du följer universums gudomliga lagar – som är lagar av rättvisa, sanning, visdom och kärlek – kan du vara stark nog för ett verkligt, genuint skydd och hävdande och en verklig, genuin konfrontation. Först då kan du vara fri från skuld och därför från vanda och osäkerhet, från förvirring och rädsla, som är de enda anledningarna till att du inte kan försvara dig mot att utnyttjas.

När ni talar om och tänker på att öppna er, att släppa era försvar, föreställ er inte att denna akt endast är riktad mot det yttre, utan också – och ännu viktigare – som ett öppnande inåt. Ha modet och tilltron till din djupaste fullkomlighet, så att du tillitsfullt kan tillåta det lägre jagets överliggande lager att visa sig, för att du ska kunna identifiera och transformera dem.

Var och en som är tillräckligt utvecklad för att vara kapabel att följa en sådan krävande väg som denna, är även kapabel till ofantlig uppfyllelse och glädje – och till ledarskap! På denna väg skapar vi nya ledare inom många fält, i många riktningar, på många sätt. Reningen som ni genomgår gör er verkligen kapabla till genuint ledarskap. Låt oss nu diskutera innebörden av ledarskap i dess sanna bemärkelse. Vad är er inställning till ledarskap – ledarskap som uppvisas av andra liksom ditt eget ledarskap?

Det finns många motstridiga inställningar. Låt oss titta på dem först. Det finns i första hand en avund på ledarskapet hos andra. Ni är också konkurrensinriktade, men ni döljer ofta den här känslan för er själva och blir sedan harmsna. Ni är rätt så effektiva i att skapa argument som är tänkta att bekräfta och rättfärdiga era mycket orättfärdiga känslor och tankar. Ni återaktiverar, ofta i onödan, gamla och redan föråldrade auktoritetsproblem. Vem som helst som är en ledare i ordets sannaste bemärkelse blir er fiende och ni tror att det är sant att ledaren är ute efter att straffa och beröva er.

Eftersom du avundas ledarna, vill du också vara en ledare. I den här barnsliga, outvecklade delen av dig, som ofta tillåts att överskugga den utvecklade delen, vill du dock inte ta på dig det ansvar som följer med ledarskap. Det finns här en mycket smärtsam konflikt och en dikotomi. Å ena sidan harmas du över och avundas ledarskapet och kämpar emot det hos andra; å andra sidan vill du själv ha det utan att uppfylla de grundläggande förutsättningarna. Du harmas då över de sanna ledarna för att ”ta bort det från dig” eller för att inte ”ge dig” ledarskapets privilegier. Du gör inte någon ansats eller något åtagande i riktning mot att tillägna dig inställningarna som utgör ledarskap. Ni kanske kan börja se, mina vänner, det absurda i denna hållning. Den är dock oerhört vanligt förekommande och när du väl är medveten om den i dig, kommer du inte att finna det svårt att känna igen den när den visar sig igen hos dig eller hos andra runt omkring dig.

Det finns ytterligare en annan motstridig inställning här. Du vill ha en ledare till din egen fördel, någon som är så stark och mäktig och välvilligt inställd mot dig och uteslutande månande om ditt lägre jags önskemål, att du kan ge dig hän åt varje destruktiv handling eller inställning utan att möta konsekvenserna. Denna stora ledare, mer som en personlig, partisk gud, är tänkt att på ett magiskt sätt förändra livsströmmen och livets lagar till din fördel. Denna gestalt borde ge dig alla privilegier utan att ”kräva” av dig kärlek, givande, ansvarskänsla, rättvisa, integritet och så vidare. När ni undersöker innebörden av vissa av era reaktioner, kommer ni lätt att se att jag inte

överdriver. Detta är en ganska träffande beskrivning av era irrationella krav som ni energiskt försöker rättfärdiga.

Ni har era beteckningar för detta fenomen. Ni kallar det ”överföring”, att göra denna kraftfulla gestalt till era föräldrar. Men beteckningar blir lätt till etiketter som förlorar sin innebörd. Så länge man inte uppfyller ledarskapets naturliga förutsättningar i sin egen rätt, oavsett på vilket sätt, har man i vilket fall ingen rätt att avundas och harmas över andras ledarskap. Argumenten har inte något berättigande.

Om du inte först antar ett ledarskap för ditt eget liv, kommer du naturligtvis att behöva en ledare som tar på sig att styra ditt liv. Ingen kan existera utan ett ledarskap. Du är då som en båt utan roder. Någon måste leda ditt liv, någon måste styra det, så om inte du väljer att göra det, måste andra i viss mån göra det. På en neurotisk nivå kommer du att be om detta ledarskap på sätt som det inte kan ges till dig. Du kommer också att be om den frihet och de privilegier som endast ett eget ledarskap kan ge. Du vill alltså att andra ska leda dig där det är bekvämt för dig, men du kommer också harmas över dem för det. Du slits därmed av många konflikter.

Frågan är, befinner du fortfarande i ett sådant outvecklat, omoget inre tillstånd att du behöver andra som leder dig? Eller håller du kanske på att bli redo att vara en ledare i din egen rätt? Du kan börja med ditt eget liv och fortsätta därifrån att ta det fulla ansvaret för ditt planetariska medborgarskap, för att vara en som för in den nya tidsåldern. Ledarskapet kan ta många olika former, men det måste börja med synbarligen osynliga, obemärkta inställningar gentemot dig själv och din omedelbara omgivning, med mycket enkla små steg, utöver ansvaret för dig själv som vi brukar tala om och återkommande arbeta med.

Jag skulle här vilja utforska några ytterligare sådana inställningar. Jag ser ofta, mina kära, mycket älskade vänner, att ni är fast i inställningar som ni verkligen har vuxit ut ur. Detta är mycket skadligt. När man inte har vuxit ur en barnslig, negativ inställning, men den hanteras, är skadan inte stor. När du fortfarande kämpar med den, lär dig om den och dess konsekvenser och upptäcker den på allt djupare nivåer, inräknat variationerna och den subtilitet som dessa karaktärsdrag kan yttra sig i, då befinner du dig precis där du behöver vara. Men alltför ofta avsäger ni er sanningen att ni faktiskt är mycket längre komna i er utveckling och inte längre befinner er i en position där ni om och om igen behöver utagera inställningar som tillhörde er för många år sedan eller kanske till och med för månader sedan. Sett ur andliga mått utgör dessa månader livstider, ändå insisterar ni på att hålla er kvar vid era gamla vanor och stanna där ni inte längre hör hemma. Ni överväger inte att ni faktiskt kan ha vuxit ur er svartsjuka, er konkurrenslystnad, ert icke-givande, er själviskhet, er bristande omtanke, er bristande kärlek, ert skuldbeläggande och er harm över andra för resultaten av er egen oförsonlighet.

Ni är nu väl i stånd att känna igen sådana negativa aspekter, men ni misslyckas ofta med att fråga er själva om ni verkligen fortfarande behöver befinna er där? Mina ord kanske låter som om ni inte hade rört er och utvecklats och vuxit. Ni har vuxit så mycket att många av de tidigare negativa aspekterna inte längre finns, medan det verkligen finns en större ärlighet och inre medvetenhet. Som en följd av detta finns det mycket mer kärlek hos er än någonsin tidigare. Men just på grund av detta växande har de återstående stagnationerna en tyngre inverkan och allvarigare återverkningar. Detta är en lag för växande. Kan ni kanske nu göra ett annat val närhelst de gamla negativa reaktionerna fortfarande återkommer?

Låt oss nu diskutera vad ledarskap innebär. Att ni avundas och harmas över ledarskap så mycket, beror på att ni agerar som om andra, som befinner sig i en ledarskapsposition, berövade er något eller påförde er något som är orättvist. Ni agerar som om ni vore förhindrade att verkställa er egen kapacitet att vara en sann ledare. En ledare i ordets bästa bemärkelse behöver framför allting annat vilja ge osjälviskt. Det måste finnas ett osjälviskt givande i de minsta av dina handlingar. Det räcker inte att vara osjälvisk i teorin, samtidigt som du fortsätter att utöva trångsynthet, oförsonlighet och själviskhet i din vardag och till och med förnekar eller projicerar dessa negativa inställningar på andra. Om du inte vill ge osjälviskt, kan du inte hävda ditt ledarskap. Om du ger på ett motvilligt och ovilligt sätt för att du låtsas att det krävs av dig, kan detta inte kallas ett givande.

I en annan bemärkelse krävs verkligen ett sant givande från dig, för om du vill ha ledarskapets privilegier – och det finns många – är priset *att ge*. Livets och skapelsens lagar ”kräver” alltid, om man så vill, att de efterlevs, eftersom de har skapats i fullkomlighet. Ändå agerar ni som om detta vore ett orättvist pris och ni är fulla av ilsket uppror och harm som ni ofta lyckas hitta ett rättfärdigande för. Ni ger endast motvilligt, med dolda motiv och baktankar där ni kalkylerar ett inre köpslående och lämnar små bakdörrar öppna. Detta är inte längre ett givande och det lämnar därför andra och dig tomma. När du tar nästa nedåtgående steg och frågar: ”Du ser, jag gav och vad får jag av det?”, negerar du att ditt givande någonsin var äkta i förstone. På ett slugt sätt förstärker du således ditt motstånd mot att ge.

Givande är en mycket enkel akt som även innefattar tanken och intentionaliteten bakom handlingen. I ett sant givande säger du: ”Jag vill vara ett instrument för den gudomliga verkligheten för att berika världen genom gudomligheten som vill uttrycka sig genom mig. Jag vill göra detta inte för att förstora mitt ego eller för något annat dolt motiv eller någon annan dold fördel.” Denna tanke, denna inställning kommer i själva verket att ge dig många fördelar. Den kommer att ge er den självkänsla och också känslan av att förtjäna och hävda överflödet som ni desperat famlar efter på felaktiga sätt. Den här inställningen måste råda som ett underliggande,

övergripande och alltgenomträngande inre klimat. Svartsjuka kan då inte längre existera. Den andra människans givande och värden kan aldrig förringa ditt eget givande och dina egna värden; du kommer att veta detta och uppleva det.

Om ditt givande inte är äkta, kan inte heller någon annans givande eller livets överflöd tas emot av dig. Andra människors sanna givande, och den uppskattning och överflödet i materiella och emotionella goda ting som de tar emot för det, kommer samtidigt att fylla dig med avund. Detta kan i sig utgöra ett mått på var du står beträffande ett sant givande. Ett sant givande är naturligtvis en kärlekshandling. Och om du inte älskar och om du inte vill *lära dig* att älska, kan du inte uppfylla din djupaste trängtan.

Samtidigt som du kanske ber om att kunna ge och älska, kan du fortfarande vara blind för de områden där du visar upp motsatsen gentemot dina medvarelser på subtila, små sätt. Ledarskap i dess verkliga bemärkelse bygger på det sanna givandets kärlek och kärlekens sanna givande. Ingenting kan gå fel när den här inställningen finns. En perfekt balans kommer att uppnås i alla de många dikotomierna och konflikterna, i alla de synbarliga beslutssvårigheterna som det dualistiska livet tycks bestå av.

En annan kvalitet som är ytterst nödvändig för det ledarskap som väntar många av er, är förmågan att vara opartisk och objektiv. Denna förmåga saknas ofta fortfarande hos er, mina käraste vänner. Ni vägrar att se era personliga intressen och begär i en fråga och ni bygger upp rättfärdiganden kring era personliga, färgade begär. Ni hävdar objektivitet och opartiskhet när detta inte kunde vara längre från sanningen. Om man saknar den här förmågan, är det näst bästa steget som leder till det mer framskridna tillståndet som består av objektiv obundenhet – och som i själva verket redan är ett uttryck för detta tillstånd i viss grad, liksom en oumbärlig förutsättning för det – att vara medvetenheten om partiskheten, att erkänna den och därigenom diskvalificera sig själv från att argumentera i saken i fråga. Erkänn hur du böjer verkligheten efter dina känslomässigt färgade begär. Detta bör, som ett resultat av att ni har övat er i att vara ärliga mot er själva, vara möjligt för de flesta av er. Ert arbete på denna väg tränar er för detta mycket framskridna tillstånd som karaktäriseras av ärlighet och rättvisa. Ni kan vid det här laget ganska lätt erkänna hur ni har ett personligt intresse i vissa antaganden och inte vill tro annorlunda. Och ni kan också hävda att ni likväl är objektiva. Detta är omöjligt, mina vänner. För när man är förblindad av egenintressen och självrättfärdighet, av harm och krav, av rädsla och skuld, av habegär och svartsjuka, av alla möjliga negativa känslor och tankar, är inte bedömningarna objektiva och kan inte vara det.

Det är verkligen ett tecken på storhet att veta att man i det ena eller andra området är full av störande, turbulenta känslor, full av konflikt och kan därför inte bilda en uppfattning. Genom att göra så, tar du ett stort steg mot din befrielse och mot att utveckla förmågan att bli en trovärdig,

pålitlig ledare. Detta är det enda sättet att bilda giltiga bedömningar av andra, att vara objektiv. En ledare måste ha denna storhet. Men det egna intresset i att förklara och forma en förvrängd verklighet utgör ett oerhört stort hinder. Och om du på något sätt redan har uppnått en ledarskapsposition, kan du stjälpas av att denna opartiskhet saknas. Att inte erkänna den och hävda att du är fri från personliga intressen när du proklamerar dina åsikter gör dig mycket sårbar. Du måste då vakta och försvara en orättmätig ledarskapsposition.

Förmågan att veta att du färgar verkligheten och sedan att frivilligt diskvalificera dig själv, är ett tecken på mognad och storhet som verkligen leder dig till en ständigt växande förmåga att uppleva verkligheten som den är, att känna den och uttala den utan rädsla och vara sann mot den, även om det kan utsätta dig för kritik. Styrka, självförtroende och trygghet kommer som ett resultat av ärligheten att veta och erkänna när du inte är opartisk och inte önskar vara det. Vi kan därmed uttrycka det som: *du kan ha objektiviteten att veta att du inte är objektiv.*

En annan ledarskapskvalitet består av villigheten att riskera utsatthet och kritik. Om du är rädd för och vaktar dig mot det, och samtidigt greppar efter ledarskap för att du tycker om dess fördelar, makten och prestige, då underkuvar du återigen syftet. Du skapar en smärtsam konflikt inom dig och du skapar frustration. Ett sant ledarskap kan inte finnas under dessa omständigheter, för vilket du då återigen kanske beskyller den yttre världen och dem som åtminstone i vissa avseenden rättmätigt har uppnått ledarskap, oavsett om du vill erkänna och se detta eller inte.

Om du inte kan bära den tillfälliga smärtan i att vara missförstådd, kritiserad – rättmätigt eller orättmätigt – då har du inte den fasta grund som är nödvändig för en sann ledare. Ledarskap innebär ständig risk. Om du inte vill ta risken och är full av svartsjuka, harm och uppror gentemot dem som tar på sig ledarskapets ansvar med allt vad detta innebär, hur kan du då hävda din sak?

Ytterligare en annan absolut nödvändig ledarskapskvalitet som den infantila personligheten saknar och är ovillig att ens beakta, är den riktiga inställningen till frustration¹. Vi har diskuterat detta tidigare, men jag ser fortfarande att många av er är blinda för vad som pågår inombords och inte bekräftar er ilska och ert raseri när något inte går er väg. Jag vill ägna lite mer tid åt detta mycket viktiga ämne.

Personlighetens sanna förenande och helhet kan bara komma när dikotomin frustration kontra uppfyllelse har försonats. Hur kan den försonas när den ena sidan av dualiteten bekämpas och den andra grips tag efter? Om du har ett mycket starkt ”jag måste ha det” för det du önskar, och samtidigt ett lika starkt ”jag får inte ha det” för dess motsats, befinner du dig i en smärtsam

¹ Eng. "frustration", som även kan tolkas som hinder och är ett bredare begrepp än den svenska motsvarigheten. Övers. anm.

dualitet. Du försöker felaktigt minska spänningen i detta smärtsamma tillstånd genom att pressa livet till att ge dig uppfyllelsen av begäret genom att få all frustration ur vägen. Du lär dig därmed aldrig hur man transcenderar frustration så att den inte längre kan förekomma. Detta försök måste naturligtvis förbli lönlöst och du blir bara mer frustrerad. Du kan vara säker på att *så länge du upplever frustration, behöver du lära av den.*

Vilket slags sätt att närma sig frustration skulle vara fruktbart och så småningom transcendera den? När jag talar om transcendera, menar jag inte transcendera på ett falskt sätt där du gör dig så avskuren från dina känslor att du inte vet hur spänd, orolig och full av begär du är. Jag menar transcendera på ett genuint sätt, som är mycket levande, medvetet och dynamiskt, fullt av känslor som flödar harmoniskt med livsströmmen. Det finns vissa steg för att uppnå detta tillstånd.

Det första steget på just den här trappan skulle vara följande inställning: ”Om det jag upplever är smärtsamt eller oönskat, kommer jag att lita på det ändå; jag kommer att lita på mina förmågor att bära det, att slappna av in i det, att lära av det, att hantera det och göra det bästa av det. Jag kommer att tillägna mig en lärdom från denna särskilda frustration och kommer inte att agera som om den utgjorde en katastrof. Kanske är den inte en katastrof, kanske något gott kan komma ifrån den.” Den här mycket öppna inställningen är det första steget som nästan omedelbart leder dig in i ett nytt tillstånd där oron kraftigt har minskats och tryggheten kraftigt har ökats, för din oro främjas av att du är beroende av något som inte kan vara förhanden och att du antar att du behöver manipulera verkligheten runt omkring dig för att den ska passa dina mycket infantila missuppfattningar och överkliga behov av omedelbar tillfredsställelse. Du känner att allting måste vara precis i överensstämmelse med din tillfälliga, mycket begränsade syn – en syn som är helt avskuren från orsak- och verkansföljden i ditt liv och i det universella livet.

Det första steget är att skapa utrymme för att få din reaktion av total avsky och upprördhet över frustrationen att slappna av, att få rädslan och ilskan över den att slappna av och att utmana och ifrågasätta den här reaktionen och betrakta den som möjligen bristfällig och felaktig. Därigenom kan du skapa utrymme för nya förmågor att träda fram inom dig som kan tillåta saker att utvecklas, att hitta en ny styrka och visdom för att hantera något som inte böjer sig i överensstämmelse med din egenvilja. Den här inställningen ger ett mycket stort självförtroende och tillit till dig själv som en ständig åttlydnad av din egenvilja aldrig skulle kunna skänka dig. Detta är ett mycket viktigt första steg, mina käraste vänner, som leder till ett mycket vackrare steg.

Nästa steg på trappan att lära sig transcendera frustration består av det aktiva, medvetna och förnyade sökandet efter innebörden av en viss frustration. Vad har den särskilda frustrationen som du har att göra med just nu att lära dig? Det finns nämligen inte, som jag nämnde och jag upprepar

det medvetet, ingen frustration som inte innehåller en glädjefylld, värdefull, befriande lärdom för dig. För det mesta är du helt ovillig att överväga en sådan möjlighet. Du är så benägen att bekämpa frustrationens förekomst att lärdomen förloras och du passerar förbi ett värdefullt högvattenmärke på din väg, en möjlighet. Du gör det därmed nödvändigt för sådana möjligheter att oundvikligen upprepa sig. De måste komma, oavsett hur du kämpar emot dem. Ju mer du kämpar emot dem, desto mer oböjlig blir du, desto värre kommer frustrationen att tyckas vara, desto mer kommer frustrationerna att växa i intensitet och betydelse tills de överväldigar dig. Genom att bli överväldigad, kanske det finnas en chans för dig att upptäcka att du har skapat illusionen av att frustration är en fiende. Den överväldigande upplevelsen har kapaciteten att lösa upp hårdheten mot frustration och följaktligen mot hela livet.

Frustration är en vän, mina vänner. Du kan göra den till en vän genom att på ett modigt och intelligent sätt vilja utforska dess innebörd och låta den vara din lärare och din terapeut, så att säga.

Detta kommer att leda dig till det tredje steget på den här trappan, vilket är att upptäcka innebörden. För den som knackar, skall dörren öppnas; den som söker skall finna. Svaret, innebörden, kommer alltid att förbluffa dig. Insikten om hur nödvändig denna lärdom är, vad du vinner av den i ny styrka, visdom, befrielse, kommer redan att förändra din syn på frustration, så att när en annan sådan lärdom visar sig, kommer du att vara mycket mindre rädd för den, mycket mer säker på att den är meningsfull för dig och mycket mindre motsträvig att upprepa stegen. Den kommer att ge dig en ny tillit till livet och en ny syn av medvetandet bakom alla ting, även bakom frustrationen. Detta är uppenbarligen ett väsentligt steg mot att försona dikotomin frustration kontra uppfyllelse.

Nästa steg på trappan leder dig till en mycket djupare, mer subtil och mer strålande värld. När du har passerat de tidigare stegen, kan du börja utöva något mycket vackert. Ni vet, åtminstone teoretiskt, att Guds verklighet existerar i varje bråkdel av en sekund i tiden, i varje bråkdel av ett mått, i varje bråkdel av en upplevelse, i allting som är, vare sig det är en entitet, en varelse, en skapelse, ett objekt, en upplevelse. Den gudomliga verkligheten i sin stora glädjefyllda sanning och livfullhet och meningsfullhet och ändamålsenlighet lever i allting som är, som någonsin var och som någonsin kommer att bli. Jag har sagt dessa ord tidigare. Jag upprepar dem medvetet här, för de gäller även för frustration. Under det att du närmar dig frustration genom de steg jag har föreslagit här, kommer frustrationens punkt att bli snävare; du kommer kanske att kunna fokusera in i den i en meditativ vakenhet och låta dig fullt ut uppleva denna frustrationspunkt, efter att du har tillägnat dig lärdomen som behövde erhållas. Och följ med den, gå med den, acceptera den, omfamna den. Omvänd helt och hållet din inställning, från att avvisa till att acceptera den. Och vad du kommer att uppleva kommer att överträffa din fantasi. Du kommer i dess djupaste,

fokuserade punkt att upptäcka livets gudomlighet, en viss frustrations gudomlighet. Och den kommer inte längre att utgöra en frustration. Den kommer att bli den högsta tänkbara uppfyllelsen, mycket mer så än uppfyllelsen du längtade efter, bort från frustrationen.

Detta är förstås, mina älskade vänner, den punkt där frustrationen har övervunnits, där den är bemästrad och i sanning transcenderad – inte på maskens nivå genom det falska sättet där de frustrerade känslorna förnekas, utan där den verkligen har övervunnits. Du kommer inte bara att inte längre vara rädd för frustration, inte bara veta att du nu kan hantera den, att du är rustad och har kapaciteten och resurserna och kreativiteten att göra det, utan du kommer också att ha utnyttjat den som en vacker lärdom och funnit dess gudomlighet, där allting är ett, där det finns Gud och uppfyllelse inom frustrationen.

Detta är er väg, mina vänner. Detta är vad många av er behöver nu på er väg. Jag säger inte att varje rättmätig ledare, i den positiva bemärkelsen, helt har transcenderat frustration på detta vis. Men jag säger att i den grad som ett sant ledarskap finns, är inställningen till frustration förhållandevis mogen och realistisk och inte längre en känsla av upprörd förolämpning.

Ibland, mina vänner, går ni fortfarande omkring och klagar över den ena eller andra olyckan eller bristande uppfyllelsen och väljer att inte ta kontakt med just dessa inställningar. Det är de som skapar er bristande uppfyllelse och era frustrationer. Med din ovillighet att utsätta dig för möjligheten av att bli frustrerad, begränsar du ditt liv till mycket snäva gränser och du gör dig själv onödigt sårbar på ett skört sätt. När du befriar dig från självskhetens hinder, från insisterandet på att aldrig uppleva frustration, från kärlekslöshet och icke-givande, från egoförstoring, från svartsjuka och harm, när du ger upp din avsaknad av opartiskhet, din osaklighet och ensidighet, då har du avlägsnat mycket stora hinder för din uppfyllelse.

Lycka innebär många saker. Den innebär alla de saker som jag här har diskuterat. När du blir klar över dina egna resurser, din egen inre storhet, för att du har erhållit lärdomarna, måste du på ett eller annat sätt vara en ledare. Ledarskap antar inte alltid formen av synliga, yttre manifestationer. Det existerar också på mer subtila sätt. Det börjar i själva verket nästan alltid på subtila, omärkbara sätt. Men du kommer att vara en auktoritet i din egen rätt i ordets bästa bemärkelse. Ni kan inte ha en sann auktoritet om ni inte på nytt överväger inställningarna som jag har nämnt och svartsjukan och avundsjukan visar sig som de smärtsamma illusioner de är. Ni tar dem fortfarande alltför ofta på allvar, ni erkänner dem inte som illusioner och ni rättfärdigar dem; ni agerar som om andra som har större auktoritet tog bort det från er.

Så jag ber er verkligen, mina käraste vänner, var där ni verkligen kan vara nu. Lämna dessa onödiga inställningar. Ni har redan bekräftat och konfronterat vissa av dem och det är dags att

släppa taget om dem. Låt detta föredrag gå djupt in i dig. Uppmärksamma det, använd det, gör det till den hjälp som det är menat att vara. Ni har ingenting annat än glädje att förvänta er av att göra det. Er goda vilja, ert allvarliga försök att bli den du redan är i detta avseende, är nu verkligen möjligt. Du tror att den person som du kan vara ännu inte har fötts, men han eller hon väntar redan på att frigöras när du släpper taget och öppnar dig för det som vill komma fram inifrån dig. Det är bara den yttre, separerade, föråldrade delen av jaget som fortfarande intar en sådan dominans på grund av att din egensinniga personlighet allierar sig med den, snarare än med det som är så mycket starkare och så mycket mer verkligt och redo att träda fram i sin manifestation.

Låt mig avlägsna mig från er – enbart i min manifestation. För jag finns alltid här, nära er och älskar var och en av er innerligt och djupt, som vi alla gör i vår värld, som månar så mycket om den vackra skapelsen som ni är en del av. Jag säger därför, var välsignade, gläd er och ha tilltro till att era liv är en härlighet och kommer att bli en mer och mer härlig uppfyllelse. Var välsignade, mina allra käraste vänner.

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-10-12